

“Η πίστις εις Χριστόν δίδει δύναμιν, καρτερίαν και υπομονήν”

[Πατριαρχία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

“Η σοβούσα πανδημία του νέου κορωνοϊού απέδειξε πόσον εύθραστος είναι ο άνθρωπος, πόσον ευκόλως τον κυριεύει ο φόβος και η απόγνωσις, πόσον αδύναμοι αποδεικνύονται αι γνώσεις και η αυτοπεποίθησίς του, πόσον έωλος είναι η άποψις ότι ο θάνατος αποτελεί εν γεγονός εις το τέλος της ζωής και ότι η λήθη ή η απώθησις του θανάτου είναι η ορθή αντιμετώπισίς του” αναφέρει μεταξύ άλλων η Α.Θ.Π ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ, Βαρθολομαίος στην Πατριαρχική του Απόδειξη για το Πάσχα, προσθέτοντας ότι οι οριακές καταστάσεις αποδεικνύουν ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος να διαχειρισθεί σθεναρώς την ύπαρξή του, όταν πιστεύει ότι ο θάνατος είναι η ανίκητος πραγματικότητα: “Είναι δύσκολον να παραμείνωμεν ανθρώπινοι άνευ της ελπίδος της αιωνιότητος. Αυτή η ελπίς ζη εις την καρδίαν όλων των ιατρών, των νοσηλευτών, των εθελοντών, των δωρητών και όλων των γενναιοφρόνως συμπαρισταμένων εις τους πάσχοντας αδελφούς, με θυσιαστικόν πνεύμα, αυτοπροσφοράν και αγάπην. Μέσα εις την ανείπωτον κρίσιν, αυτοί ευωδιάζουν ανάστασιν και ελπίδα” τονίζει.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΓΙΑ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Προσφιλέστατοι άδελφοί Ιεράρχαι καί τέκνα έν Κυρίω άγαπητά,

Φθάσαντες τό Άγιον Πάσχα καί γινόμενοι κοινωνοί τής χαράς τής Αναστά-σεως, ύμνοϋμεν τόν πατήσαντα θανάτῳ τόν θάνατον Κύριον τής δόξης, τόν συνα-ναστήσαντα μεθ' έαυτοϋ παγγενή τόν Άδάμ καί άνοίξαντα πᾶσιν ήμϊν παραδείσου τάς πύλας.

Ή λαμπροφόρος Έγερσις τοϋ Χριστοϋ εϊναι ή διαβεβαίωσις ότι κυρίαρχος εις τήν ζωήν τοϋ κόσμου δέν εϊναι ό θάνατος, αλλά ό καταργήσας τό κράτος τοϋ θανάτου Σωτήρ, ό γνωριζόμενος τό πρότερον ώς ἄσαρκος Λόγος, ύστερον δέ ώς ό δι' ήμᾶς, φιλανθρωπίας ένεκεν, σεσαρκωμένος, νεκρωθείς δέ ώς ἄνθρωπος καί άναστάς κατ' έξουσίαν ώς Θεός, ώς ό πάλιν Έρχόμενος μετά δόξης πρός πλήρωσιν τής Θείας Οϊκονομίας.

Τό μυστήριον καί τό βίωμα τής Αναστάσεως άποτελεϊ τόν πυρήνα τής έκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ή όλόφωτος λατρεία, τά ιερά μυστήρια, ή ζωή τής προσ-ευχῆς, ή νηστεία καί ή άσκησις, ή ποιμαντική διακονία καί ή καλή μαρτυρία έν τῷ κόσμῳ, όλα άναδίδουν τό ἄρωμα τής Πασχαλίου εύφροσύνης. Ή ζωή τῶν πιστῶν έν Έκκλησίᾳ εϊναι καθημερινόν Πάσχα, εϊναι «ἄνωθεν χαρά», ή «χαρά τής σωτηρίας», αλλά καί «ή σωτηρία ώς χαρά».

Οϋτω, αϊ άκολουθίαι τής Αγίας καί Μεγάλης Έβδομάδος δέν εϊναι καταθλι-πτικάί, αλλά πλήρεις τής νικητηρίου δυνάμεως τής Αναστάσεως. Είς αϋτάς άποκα-λύπτεται ότι ό Σταυρός δέν έχει τόν τελευταϊον λόγον εις τό σχέδιον τής σωτηρίας τοϋ ἄνθρώπου καί τοϋ κόσμου. Αϋτό προαναγγέλλεται ήδη κατά τό Σάββατον τοϋ Λαζάρου. Ή έκ νεκρῶν έγερσις τοϋ έπιστηθίου φίλου τοϋ Χριστοϋ εϊναι προτύψεις τής «κοινῆς άναστάσεως». Τό «Σήμερον κρεμάται επί ξύλου» κορυφοϋται μέ τήν επίκλησιν «Δεϊξον ήμϊν καί τήν ένδοξόν Σου Άνάστασιν». Ένώπιον τοϋ Έπιταφίου ψάλλομεν τό «Μεγαλύνω τά Πάθη σου, ύμνολογῶ καί τήν Ταφήν Σου, σύν τῇ Αναστάσει». Καί, γεγονυία τῇ φωνῇ, διακηρύσσομεν εις τήν Πασχάλιον άκολουθίαν τό άληθές νόημα τοϋ Σταυροϋ: «Ίδού γάρ ἦλθε διά τοϋ Σταυροϋ χαρά έν όλῳ τῷ κόσμῳ».

Ή «κλητή καί άγία ήμέρα» τοϋ Πάσχα εϊναι ή άνατολή τής «όγδόης ήμέρας», ή άπαρχή τής «καινῆς κτίσεως», ή βίωσις τής ιδικῆς μας άναστάσεως, τό μέγα «θαϋμα τής έμῆς σωτηρίας». Εϊναι ή βιωματική βεβαιότης ότι ό Κύριος έπαθε καί ήχθη εις θάνατον δι' ήμᾶς καί άνέστη δι' ήμᾶς «προοικονομῶν ήμϊν τήν εις άπείρους αϊῶνας άνάστασιν». Καθ' όλην τήν Πασχάλιον περίοδον ύμνολογεϊται μέ άπαράμιλλον ποιητικότητα τό άνθρωπολογικόν νόημα τής λαμπροφόρου Άναστάσεως τοϋ Χριστοϋ, ή διάβασις τοϋ ἄνθρώπου άπό τής δουλείας εις τήν άληθῇ έλευθερίαν, «ή έκ τῶν κάτω πρός τά ἄνω καί τήν γῆν τής έπαγγελίας

πρόοδος καί ανάβασις». Αὐτή ἡ σωτηριώδης ἐν Χριστῷ ἀνακαίνισις ἐνεργεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὡς δυναμικὴ προέκτασις τοῦ ἡθους τῆς Εὐχαριστίας ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς «ἀληθεύειν ἐν ἀγάπῃ», ὡς συνέργεια μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου, διὰ νὰ καταστῇ οὗτος εἰκὼν τῆς πληρότητος τῆς τελικῆς ἐπιφανείας τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ἑσχάτων. Ζῆν ἐν Χριστῷ ἀναστάντι σημαίνει ἐξαγγέλλειν τὸ Εὐαγγέλιον «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἔμπρακτος μαρτυρία περὶ τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ τῆς προσδοκίας τῆς «καινῆς κτίσεως», ὅπου «ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι».

Ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας συνανά-στασιν δέν ἀρνεῖται τὴν ἐπώδυνον παρουσίαν τοῦ θανάτου, τοῦ πόνου καὶ τοῦ σταυροῦ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου. Δέν ἀπωθοῦμεν τὴν σκληρὰν πραγματικότητα, οὔτε ἐξασφαλίζομεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, διὰ τῆς πίστεως, ψυχολογικὴν κάλυψιν ἀπέναντι εἰς τὸν θάνατον. Γνωρίζομεν ὅμως ὅτι ὁ παρὼν βίος δέν εἶναι ὁλόκληρος ἡ ζωὴ, ὅτι ἐδῶ εἴμεθα «ὁδῶνται» ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ὅτι πορευόμεθα πρὸς τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν. Ἡ παρουσία τοῦ πόνου καὶ τοῦ θανάτου, ὅσον ἀπτή καὶ ἄν εἶναι, δέν ἀποτελεῖ τὴν ἐσχάτην πραγματικότητα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὀριστικὴ κατάργησις τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει πόνος καὶ θάνατος, ἀλλὰ ἀτελεύτητος ζωὴ. «Πρὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Σου», ψάλλομεν, «φοβερός ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις· μετὰ τὸ ἔνδοξον πάθος, φοβερός ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ». Ἡ πίστις εἰς Χριστὸν δίδει δύναμιν, καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν διὰ νὰ ἀντέχωμεν τὰς δοκιμασίας. Ὁ Χριστὸς εἶναι «ὁ πᾶσαν νόσον ἰώμενος καὶ ἐκ τοῦ θανάτου λυτρώμενος». Εἶναι ὁ παθὼν δι' ἡμᾶς, ὁ ἀποκαλύψας τοῖς ἀνθρώποις ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ «ἀεὶ ὑπὲρ ἡμῶν», ὅτι εἰς τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἀνήκει οὐσιωδῶς ἡ φιланθρωπία Του. Αὐτὴ ἡ εὐκταία φωνὴ τῆς θείας ἀγάπης ἀντηχεῖ εἰς τὸ «θάρσει, τέκνον» τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν παραλυτικόν καὶ τὸ «θάρσει, θύγατερ» πρὸς τὴν αἱμορροοῦσαν, εἰς τὸ «θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» πρὸ τοῦ Πάθους καὶ εἰς τὸ «θάρσει, Παῦλε» πρὸς τὸν ἐν φυλακῇ καὶ ἀπειλῇ θανάτου Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν.

Ἡ σοβοῦσα πανδημία τοῦ νέου κορωνοϊοῦ ἀπέδειξε πόσον εὐθραστος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πόσον εὐκόλως τὸν κυριεύει ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπόγνωσις, πόσον ἀδύναμοι ἀποδεικνύονται αἱ γνώσεις καὶ ἡ αὐτοπεποίθησίς του, πόσον ἔωλος εἶναι ἡ ἄποψις ὅτι ὁ θάνατος ἀποτελεῖ ἕν γεγονός εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς καὶ ὅτι ἡ λήθη ἢ ἡ ἀπώθησις τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀντιμετώπισίς του. Αἱ ὀριακαὶ καταστάσεις ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ διαχειρισθῇ σθεναρῶς τὴν ὑπαρξίν του, ὅταν πιστεύῃ ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀνίκητος πραγματικότης καὶ τὸ ἀνυπέρβλητον ὄριον. Εἶναι δύσκολον νὰ παραμείνωμεν ἀνθρώπινοι ἄνευ τῆς ἐλπίδος τῆς αἰωνιότητος. Αὐτὴ ἡ ἐλπίς ζῇ εἰς τὴν καρδίαν ὅλων τῶν ἱατρῶν, τῶν νοσηλευτῶν, τῶν ἐθελοντῶν, τῶν δωρητῶν καὶ ὅλων τῶν γενναιοφρόνως συμπαρισταμένων εἰς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς, μέ θυσιαστικόν πνεῦμα,

αὐτοπροσφοράν καί ἀγάπην. Μέσα εἰς τήν ἀνείπωτον κρίσιν, αὐτοί εὐωδιάζουν ἀνάστασιν καί ἐλπίδα. Εἶναι οἱ «Καλοί Σαμαρεῖται», οἱ ἐπιχέοντες, μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἔλαιον καί οἶνον ἐπί τās πληγάς, εἶναι οἱ σύγχρονοι «Κυρηναῖοι» εἰς τόν Γολγοθᾶν τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Μέ αὐτάς τās σκέψεις, τιμιώτατοι ἀδελφοί καί προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ, δοξάζομεν τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, τοῦ πηγάζοντος ζωήν ἐξ οἰκείου φωτός καί φαιδρύνοντος τῷ φωτί τῆς Ἀναστάσεως τὰ σύμπαντα, δεόμενοι Αὐτοῦ, τοῦ ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων, τοῦ παρέχοντος ζωήν καί ἀνάστασιν, ὅπως συγκαταβαίνων, ἐν τῇ ἀφάτῳ Αὐτοῦ φιλανθρωπία, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, χαρίζηται ἡμῖν τό πολύτιμον δῶρον τῆς υἰείας καί κατευθύνῃ τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς ὁδοῦς εὐθείας, διά νά καταξιωθῇ ἡ θεοδώρητος ἐλευθερία ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ, προτυποῦσα τήν τελείωσιν αὐτῆς ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Χριστός Ἀνέστη!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκ´

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν